

lähid wiis aastat nagu lendes edasi. Kaup jooksis ja kõik muud kõrwalised ettevõtmised olid niisamati hea järje peal. Ja kuidas see kõik tuli? Seda kõik tegi Mihkli lahke ümberkäimine inimestega, keda ta hästi äratunda mõistis, tema auus meel, hea tahtmine, kindel meel ja truuvus annetas, nagu kaa osawus ja hoolus. Pealegi ei raatsinud ta mitte üht silmapilku töötä seista ja kui ühel pääwal aega oli wiitnud, pani seda kirja, nagu õnsa Lutheruse sõber Melanchthon seda tegi, et teisel pääwal jälle tasuda, mis tege-
matta jäi. Igamees tahtis aina Kotti Mihkli juures osta, seal sai ikka õige mõeduga, et küll enamiiste alwemalt ja saagedaste kaa midagiit kauba peale. Ikka oli Mihkli wäike-nali kääpärast ja mõistis alati asju sedamoodi toimetada, et iga-
ühel sest hea meel oli. Mihkli wara kaswis sell kombel silmnähtawalt ja ta arwas sellepärast kasuliku olewad, suuremat kauplust oma peale wõtta. Ta hüüris suurema poe, wõttis nooremat wenda, 14 aastase Hindreku kaa weel linna ja nõnda õe ja wennaaga ühes wõtsid kolmekesi tegewad olla. Tööd oli neil küllalt. Sest peale poe oli Mikkel Hoolas oma peale weel teist kauplust wõtnud, nagu linadega, puudega ja ajawilja müümist. Kaa wanemad olid end wiimaks linna asunud ja nende ülewaatmise alla andis ta aedasi,

nii hästi linnas, kui kaa mõisade juures, kellest temale õunte ja marjade kauplemisega suur kasu tuli.

Nüüd oli Mikkel Hoola kaup diete käimas. Igaal pool tuldi temale ustarusega wastu ja sellepärast ta julges kaa oma ettevõtmisi wõimalikult laiendada. Et ta juba mõnda aega kaupade edasisaatmist toimetas, siis juhtus ta pealinna üsna poolteist kogematta ühe kunturi oma kätte saama ja nüüd oli tema ettevõtmine diete võtmas. Ta oli sedamoodi raske töö, hooluse ja ustarusega ja et ta ikka vähäm wälja andis, kui sisse wõttis, oma wara hästi mõistis suuremaks teha, rikkamaks ja suurema auu päritiseks saanud, kui oleks julgend arwata. Si unesgi ei olnud temale see mõte tulnud, nii kaugele järje peale saada, kui ta nüüd oli. Aga see tuli kõik sest, et tema kõige oma osawuse ja usinuse juures ikka Jumalat meeles pidas ja Sellele üksi auu andis, kes kõige asja tegija on. Ta kartis Jumalat, nagu Joosep seda tegi ja ei saanud oma õnne põlwes mitte uhkeks, waid jäi alandlikuks ja armulikuks, kuni oma surmani. Ja tihti näitas ta oma sõbradele need pastled, millega ta kui waene poisike linna paitsinud ja hoidis neid ülewal, kui üht kallist mälästust ja tunnistust Jumaliku armust ja heldusest.